

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 17.922 van 29 oktober 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 23 juni 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 9 april 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, en van het bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 23 mei 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 3 september 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en van advocaat A. DESWAEF en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE voor verwerende partij verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart zich vluchteling op 2 december 2002.

Op 11 december 2002 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, en op 14 maart

2003 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

Op 19 februari 2004 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Bij arrest van de Raad van State nr. 157.533 van 12 april 2006 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 23 maart 2004 verklaart de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken deze aanvraag onontvankelijk. Bij arrest van de Raad van State nr. 171.086 van 11 mei 2007 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 12 april 2005 dient verzoekster een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid Vreemdelingenwet.

Verzoekster verklaart zich voor de tweede maal vluchteling op 29 december 2005.

Op 15 februari 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een vluchtelingenverklaring.

Eveneens op 15 februari 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 12 april 2005 zonder voorwerp wordt verklaard.

Op 13 maart 2006 dient verzoekster een derde aanvraag om machtiging tot verblijf in op basis van artikel 9, derde lid Vreemdelingenwet.

Op 6 juli 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 15 december 2006 dient verzoekster een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid Vreemdelingenwet.

Op 9 april 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt luidt:

“(…)

in toepassing van artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat ze bij een negatieve beslissing het land zou dienen te verlaten. De eerste asielprocedure werd op 21.03.2003 afgesloten met een bevestigende beslissing 'weigering van verblijf van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, haar betekend op 25.03.2003. Betrokkene verkoos geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef van 25.03.2003 t.e.m. 28.12.2005 illegaal in België. Op 29.12.2005 vroeg betrokkene voor een tweede maal asiel aan. Deze asielprocedure werd niet in behandeling genomen door de Dienst voor Vreemdelingenzaken, deze beslissing werd haar betekend op 15.02.2006. Betrokkene verkoos ook hier

geen gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

Uit dit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de asielprocedures (namelijk iets langer dan 3 maanden voor de eerste en iets langer dan 1 maand voor de tweede procedure) was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene verwijst verder in de aanvraag naar een nota dd.01.08.2006, afkomstig van de Ethiopian refugees without papers in Belgium, waarin men de actuele situatie in Ethiopië schetst. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RVV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018).

Verder meent betrokkene dat zij volgens artikel 9 van de wet van 1980 haar verzoek moeten richten tot de diplomatieke vertegenwoordiging van België in het land van verblijf, welk volgens haar België is. De wet stelt echter woordelijk: "Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland." België is volgens de Belgische wetgeving vooralsnog niet het buitenland.

Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 25 jaar in Ethiopië en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

De overige aangehaalde elementen van integratie, openbare orde en haar problemen in het land van herkomst werden reeds behandeld in de vorige beslissing d.d. 06.07.2006 - aan betrokkene betekend op 19.07.2006 -inzake de aanvragen art. 9.3, ingediend op 14.03.2006 en op 23.03.2005. Deze elementen kunnen bijgevolg evenmin weerhouden worden als buitengewone omstandigheid om de aanvraag conform art. 9 van de wet van 15.12.1980 in België in te dienen.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

(...)"

Op 23 mei 2008 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing:

"Wet van 15 december 1980, artikel 7, alinea 1, ten tweede: De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Moyen unique
Formulation

Pris de la violation de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 et des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, ainsi que du principe de bonne administration (qui oblige l'administration à prendre en compte tous les éléments invoqués avant de prendre sa décision).

EN CE QUE,

La partie adverse déclare la demande introduite par la requérante en date du 18 décembre 2006 irrecevable au motif que les éléments invoqués par la requérante ne constituent pas une circonstance exceptionnelle justifiant l'introduction de la demande au départ de la Belgique.

ALORS QUE,

La requérante a démontré à suffisance que les éléments invoqués à l'appui de sa demande devaient conduire à reconnaître que les circonstances étaient exceptionnelles et devaient conduire à la recevabilité de sa demande.

1. Quant à la longueur de la procédure d'asile de la requérante.

La partie adverse estime que la longueur de la procédure d'asile de la requérante est de 3 mois pour la première demande et un mois pour la seconde demande.

Toutefois, il semble que le calcul de la partie adverse soit erroné. En effet, en prenant en considération la longueur de la procédure devant le Conseil d'Etat et en prenant en considération les deux procédures, on parvient à une longueur de 3 ans et demi, ce qui est nettement supérieur à la longueur invoquée par la partie adverse.

En outre, il convient de prendre en considération l'accord gouvernemental du 18 mars 2008 qui établit que :

« Le Gouvernement précisera dans une circulaire les critères de régularisation relatifs aux circonstances exceptionnelles (longue procédure, maladie et motif humanitaire urgent, qui peut être démontrée entre autres par l'ancrage local durable). Le critère relatif à la longue procédure tel qu'il a été appliqué jusqu'à présent ne tenait compte que d'une procédure d'asile de 3 ans (avec enfants) ou de 4 ans (sans enfants). Nous élargirons ce délai à 4 ou 5 ans pour les procédures incluant l'intervention du Conseil d'Etat et/ou l'article 9, 3 de l'ancienne loi sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers dans le cadre d'une procédure d'asile ».

Selon les termes de cet accord, il convient donc de prendre en considération la longueur de la procédure de régularisation (demandes articles 9.3) afin de calculer la longueur de la procédure de la requérante. La première demande d'autorisation de séjour introduite par la requérante sur base de l'article 9, alinea 3 de la loi du 15 décembre 1980 en date du 19 février 2004 fut définitivement clôturée par un arrêt négatif du Conseil d'Etat en date du 21 mars 2007, soit 3 ans et 1 mois après l'introduction de la première demande. Quant à la seconde demande introduite le 16 décembre 2006, la décision de la partie adverse fut rendue le 9 avril 2008, soit un an et 4 mois et demi après son introduction.

La somme de toutes ces procédures dépassent largement les 5 ans requis par l'accord gouvernemental du 18 mars 2008 : 3 ans et demi de procédure d'asile et 4 ans et demi de procédure de régularisation, ce qui fait 7 ans de procédure.

Bien que la Circulaire d'exécution de l'accord gouvernemental fasse encore l'objet de négociations, elle ne pourra remettre en cause l'accord gouvernemental, qui à cet égard doit servir de point de référence en l'absence de la circulaire qui était d'ailleurs prévue pour la fin du mois de mai.

La sanction du retard d'exécution de l'accord du gouvernement ne peut en aucun cas être imputée aux requérants. Par conséquent, il convient de prendre en considération le nouveau critère établi par le gouvernement.

La décision de la partie adverse prise le 9 avril 2008, soit postérieurement à l'accord gouvernemental se devait de prendre en considération ce nouveau critère, au nom du principe de bonne administration. Ce principe resterait lettre morte si les retards de l'administration (à transposer l'accord du gouvernement dans une circulaire) devaient sanctionner les justiciables.

2. Quant à l'intégration de la requérante

La partie adverse estime que la longueur du séjour et l'intégration de la requérante ne constituent pas une circonstance exceptionnelle.

En Belgique depuis 5 ans et demi, la requérante peut faire valoir des attaches durables avec la Belgique. La requérante a de nombreux amis en Belgique. elle loue un appartement, paye ses factures, prend des cours de néerlandais, ce qui atteste de sa parfaite intégration sur le territoire belge.

Par ailleurs, la requérante répond sans conteste au nouveau critère établi par l'accord du 18 mars 2008 : Lors de l'appréciation du motif humanitaire urgent sur la base de l'ancrage local durable, on peut tenir compte des avis des autorités locales ou d'un service agréé en ce qui concerne la connaissance d'une des langues nationales». le parcours scolaire et l'intégration des enfants, le passé professionnel et la

volonté de travailler, la possession des qualifications ou des compétences adaptées au marché de l'emploi, entre autres en ce qui concerne les métiers en pénurie, la perspective de pouvoir exercer une activité professionnelle et/ou la possibilité de pourvoir à ses besoins, Dans chacun des cas mentionnés, on vérifiera si la personne concernée ne constitue pas un danger pour la sécurité ou l'ordre public. Le nouveau critère établi par cet accord gouvernemental, à savoir « l'ancrage local durable » permettra à la requérante d'être régularisée étant donné sa présence sur le territoire beige depuis 5 ans et demi, sa parfaite intégration, sa connaissance du néerlandais et ses nombreuses attaches avec le territoire belge.

Or, la partie adverse est restée en défaut de répondre à ces arguments, invoqués par la requérante. La partie adverse se contente de répondre par une formule à caractère général et est restée en défaut d'examiner les différentes annexes à la demande de régularisation. La partie adverse ne répond ni à l'argument de connaissance du néerlandais, ni aux différents témoignages invoqués par la requérante.

3. Quant à la volonté de travailler de la requérante

La requérante se permet d'invoquer également le fait qu'elle bénéficie d'une promesse d'embauche. Le Dr B. D. désire l'employer comme gouvernante à temps plein pour une durée indéterminée. Le Dr B. D. est médecin psychiatre et sa femme est médecin neurologue. ils ont un fils de un an pour lequel ils désirent engager la requérante qui « s'est avérée par ses qualités personnelles et ses qualifications la plus apte à effectuer ce travail ». L'accord du gouvernement du 18 mars 2008 établit clairement qu'une grande importance sera donnée aux promesses d'embauche. Il convient donc de la prendre en considération.

Par conséquent, il est incontestable que la partie adverse a violé son obligation de motivation formelle. La décision entreprise viole dès lors le moyen invoqué."

2.1.2. In de nota repliceert verwerende partij dat verzoekster zich nog maar sinds 2002 op het Belgisch grondgebied bevindt, zodat zij onmogelijk reeds zeven jaar in België heeft verbleven. Zij stelt dat het regeerakkoord een politieke verklaring is die geen waarde van een wet heeft en dat verklaringen van een politicus evenmin de waarde van een rechtsregel hebben zodat het beginsel van de rechtszekerheid niet is aangetast. Wat betreft de buitengewone omstandigheden stelt verwerende partij dat het regeerakkoord een beleidsvisie is die geen rechtsregels omvat en dat verzoekster naar aanleiding van haar aanvraag geen argumenten heeft aangehaald die zouden toelaten zich te vereenzelvigen met de aangehaalde voorwaarden. Ook wat betreft de door verzoekster aangehaalde mogelijkheid op tewerkstelling waarvoor zij verwijst naar het regeerakkoord, stelt verwerende partij dat er geen rechtsregel is ontstaan uit het regeerakkoord. Al de argumenten die verzoekster heeft aangevoerd in haar aanvraag werden beantwoord. De argumenten die verzoekster nu naar voor brengt, waren niet vervat in de aanvraag en het bestuur kon er dus geen antwoord op geven. Ten slotte herhaalt verwerende partij dat verzoekster de bepalingen van een regeerakkoord niet kan inroepen als middel tot nietigverklaring.

2.1.3. In de repliekmemoirie zet verzoekster uiteen dat het regeerakkoord inderdaad geen rechtsnorm is maar dat het voorzichtigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat verwerende partij haar beslissingen neemt in het licht van criteria die binnenkort in werking zullen treden. Verzoekster stelt tevens dat verwerende partij niet betwist dat verzoekster hier al vele jaren procedures voert, dat verwerende partij zich beperkt tot de stelling dat het regeerakkoord geen kracht van wet heeft maar niet antwoordt waarom de integratie en de duur van het verblijf van verzoekster niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard. Verzoekster stelt ten slotte dat verwerende partij niet aanduidt waarom de tewerkstellingsbelofte geen uitzonderlijke omstandigheid uitmaakt.

2.1.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de

administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9, derde lid Vreemdelingenwet en naar het feit dat de door verzoekster ingeroepen redenen geen buitengewone omstandigheden zijn. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister op al de in de aanvraag om machtiging tot verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. In de motivering van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 7, lid 1, 2° Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoekster langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreden heeft. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Wat de eerste bestreden beslissing betreft, uit verzoekster kritiek op de motieven ervan en voert ze in feite de schending van de materiële motivering aan. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna : de Raad) toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het hoofdmotief van de eerste bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekster geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Het ten tijde van verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf geldende artikel 9 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister van Binnenlandse Zaken of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

In buitengewone omstandigheden kan die machtiging door de vreemdeling worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft; deze zendt ze over aan de Minister van Binnenlandse Zaken of aan diens gemachtigde. In dat geval zal ze in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9, derde lid Vreemdelingenwet, zoals dit gold ten tijde van de aanvraag, mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9, derde lid Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekers een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende verwerende partij na te gaan of verzoeksters aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Bijgevolg wordt onderzocht waarom verwerende partij de aangevoerde buitengewone omstandigheden niet heeft aanvaard.

Verzoekster voerde in haar aanvraag de volgende omstandigheden aan:

- *Verzoekster vraagt op basis van humanitaire overwegingen en haar uiterst sterke sociale bindingen met België een permanente regularisatie van haar verblijf naar analogie met criterium 1 van de wet van 20 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk.*
- *Verzoekster verblijft thans sedert meer dan vier jaar in België*
- *Verzoekster kan haar aanvraag niet indienen bij de Belgische diplomatieke post in haar geboorteland omdat er algemene en specifieke omstandigheden zijn die het indienen van het verzoek via de burgemeester wettigen.*
- *De algemene elementen zijn de volgende: haar land van daadwerkelijk verblijf is België, zij zou zich dan moeten wenden tot de diplomatieke post van België in België, dit is onmogelijk en artikel 9 derde lid Vreemdelingenwet voorziet dat in dit geval de aanvraag dient te gebeuren via de burgemeester van de verblijfplaats. Alle argumenten met betrekking tot haar verzoek situeren zich in België, men dient dan ook uit te gaan van de verblijfplaats op heden, bij een terugkeer naar haar thuisland zouden tal van elementen komen te vervallen, elementen waartoe dit verzoek precies wordt ingediend. Verzoekster meent dan ook dat zij verplicht is de aanvraag via de burgemeester te doen, zodat de ontvankelijkheid van haar verzoek niet in vraag kan worden gesteld. De wetgeving voorziet immers niet in de mogelijkheid van een "humanitaire machtiging" via de diplomatieke dienst in het buitenland.*
- *Er is sprake van een langdurig en voortdurend verblijf en er zijn zeer sterke sociale banden met België en de autochtone bevolking.*
- *In haar land van herkomst heeft zij niets om naar terug te keren en dreigt ze het slachtoffer te worden van onmiddellijke vervolging.*
- *Het onderbreken van haar verblijf om de aanvraag in het buitenland in te dienen is gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk maar zou tevens het onherroepelijk verlies betekenen van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de verderzetting van haar verblijf.*

Vervolgens geeft verzoekster de volgende argumenten op die zij naar eigen zeggen aanvoert opdat haar aanvraag gegrond zou worden verklaard:

- Verzoekster is nooit in aanraking gekomen met de strafrechter.
- Verzoekster heeft zich gedurende haar vierjarig verblijf in België bijgeschoold zodat zij later ongetwijfeld aan het werk zal kunnen gaan en daaruit een inkomen kan verwerven.
- Zij heeft haar geboorteland verlaten omdat de situatie voor haar onleefbaar was geworden. Enerzijds is terugkeren geen optie omdat er voor haar geen toekomst is bij gebrek aan materiële mogelijkheden om een toekomst uit te bouwen, ze heeft er geen woongelegenheid en geen werk, anderzijds zal ze er worden vervolgd. Ze verwijst hiervoor naar een nota van 1 augustus 2006 van de "Ethiopian refugees without papers in Belgium".
- Ze legt een bundel aanbevelingsbrieven neer waaruit haar integratie blijkt en haar sterke sociale bindingen met België en de Belgische bevolking.
- Ze verwijst naar de voorbereidende werkzaamheden van de Regularisatiewet, waaruit blijkt dat een bepaalde verblijfsduur in België bijna een vermoeden creëerde van sterke integratie waarna het onaanvaardbaar zou zijn om de vreemdeling nog te verwijderen. De verwevenheid met België is des te sterker als er sprake is van een uitgesproken actieve inzet, wat het geval is voor verzoekster. Zij voldoet dus aan de "bijzondere omstandigheden".
- Verzoekster wenst haar aanvraag niet enkel te steunen op artikel 9 derde lid Vreemdelingenwet, maar vraagt te mogen genieten van "om het even welke wet of regelgeving, hetzij op heden onbestaand, hetzij toekomstig, welke haar in haar huidige situatie een kans zou bieden op regularisatie van haar verblijf en meer specifiek ook de Nieuwe Wet van 15 september 2006 houdende opheffing art. 9.3° van de Vreemdelingenwet en invoering van een aantal nieuwe artikelen (om. art. 9bis en 9ter) in de Vreemdelingenwet"

In de bestreden beslissing wordt over de buitengewone omstandigheden het volgende overwogen:

- De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.
- Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat ze bij een negatieve beslissing het land zou dienen te verlaten. De eerste asielprocedure werd op 21 maart 2003 afgesloten met een bevestigende beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef van 25 maart 2003 t.e.m. 28 december 2005 illegaal in België. Op 29 december 2005 vroeg betrokkene voor een tweede maal asiel aan. Deze asielprocedure werd niet in behandeling genomen door de Dienst voor Vreemdelingenzaken, deze beslissing werd haar betekend op 15 februari 2006. Betrokkene verkoos ook hier geen gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.
- Uit dit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de asielprocedures (namelijk iets langer dan 3 maanden voor de eerste en iets langer dan 1 maand voor de tweede procedure) was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.
- Betrokkene verwijst in de aanvraag naar een nota van 1 augustus 2006, afkomstig van de Ethiopian refugees without papers in Belgium, waarin men de actuele situatie in Ethiopië schetst. Er wordt gewezen op de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die stelt dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen.
- Verder meent betrokkene dat zij volgens artikel 9 Vreemdelingenwet haar verzoek moet richten tot de diplomatieke vertegenwoordiging van België in het land van verblijf, wat volgens haar België is. De wet stelt echter woordelijk: "Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland." België is volgens de Belgische wetgeving vooralsnog niet het buitenland.

- Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 25 jaar in Ethiopië en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.
- De overige aangehaalde elementen van integratie, openbare orde en haar problemen in het land van herkomst werden reeds behandeld in de vorige beslissing van 6 juli 2006 inzake de aanvragen art. 9.3, ingediend op 14 maart 2006 en op 23 maart 2005. Deze elementen kunnen bijgevolg evenmin aanvaard worden als buitengewone omstandigheid om de aanvraag conform art. 9 Vreemdelingenwet in België in te dienen.
- Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven, niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Uit de hierboven opgesomde elementen van de aanvraag en van de eerste bestreden beslissing, blijkt dat verwerende partij heeft geantwoord op alle elementen van de aanvraag van verzoekster.

2.1.4.1. Betreffende de duur van de asielprocedure voert verzoekster aan dat dit drie jaar en zes maanden was, omdat in het regeerakkoord van 18 maart 2008 wordt vermeld dat de duur van de procedure bij de Raad van State mag worden meegerekend. Zij stelt dat uit dit regeerakkoord tevens blijkt dat de duur van de procedures “aanvragen 9.3” mag worden meegeteld, zodat verzoekster aan zeven jaar procedure komt. Zij voldoet dus aan de vereiste van een in het regeerakkoord opgenomen regularisatiecriterium, te weten de lange duur van de procedure. De eerste bestreden beslissing werd genomen na het regeerakkoord, zodat verwerende partij in het kader van het beginsel van behoorlijk bestuur, hiermee rekening diende te houden.

De Raad merkt op dat uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat de duur van de asielprocedures van verzoekster iets meer dan drie maanden en anderhalve maand was, dus een totale duur van vier à vijf maanden. Daarnaast heeft zij vóór huidige aanvraag, drie eerdere aanvragen om machtiging tot verblijf ingediend in het kader van artikel 9, derde lid Vreemdelingenwet. De duur van deze verblijfsprocedures kan niet worden meegeteld om de duur van haar asielprocedure te berekenen. Bovendien wordt opgemerkt dat verzoekster, die in december 2002 België binnenkwam, op het ogenblik van haar aanvraag in december 2006 welgeteld vier jaar op het grondgebied verbleef, zodat niet wordt ingezien hoe zij aan een totaal van zeven jaar procedure komt. Alleszins wordt erop gewezen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen wettigheidscontrole kan uitoefenen inzake een regeerakkoord, dat beleidsintenties bevat en geen wetgeving noch juridisch bindende norm uitmaakt. De in het regeerakkoord geopperde mogelijke nieuwe criteria maken nog geen afdwingbare wetgeving uit, zodat verzoekster zich hierop niet kan beroepen om de onwettigheid van de bestreden beslissing aan te voeren.

2.1.4.2. Vervolgens stelt verzoekster dat in de eerste bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd waarom de duur van haar verblijf en haar integratie geen buitengewone omstandigheden uitmaken. Zij voert aan dat zij voldoet aan het criterium “duurzame lokale verankering” zoals opgenomen in het regeerakkoord. Zij meent ten slotte dat evenmin werd

geantwoord op het argument van haar kennis van het Nederlands en op de diverse getuigenissen die zij bijbracht.

Wat betreft het criterium dat is opgenomen in het regeerakkoord, wordt verwezen naar hetgeen hierboven gesteld. Wat betreft de ingeroepen elementen van integratie (de duur van haar verblijf, de integratie, kennis van het Nederlands, diverse getuigenissen), wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen : « *De overige aangehaalde elementen van integratie, openbare orde en haar problemen in het land van herkomst werden reeds behandeld in de vorige beslissing d.d. 06.07.2006 - aan betrokkene betekend op 19.07.2006 -inzake de aanvragen art. 9.3, ingediend op 14.03.2006 en op 23.03.2005. Deze elementen kunnen bijgevolg evenmin weerhouden worden als buitengewone omstandigheid om de aanvraag conform art. 9 van de wet van 15.12.1980 in België in te dienen.* » Verzoekster toont niet aan dat dit motief steunt op onjuiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk is. Daarnaast wordt erop gewezen dat de eerste bestreden beslissing een uitspraak doet over de ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf en niet over de gegrondheid.

2.1.4.3. Ten slotte stelt verzoekster dat geen rekening werd gehouden met de tewerkstellingsbelofte die haar werd gedaan. Het regeerakkoord bepaalt immers dat hieraan een groot belang zal worden gehecht, zodat verzoekster meent dat verwerende partij dit in overweging moest nemen.

De tewerkstellingsbelofte die verzoekster in huidig verzoekschrift bijvoegt, dateert van 11 juni 2008, dit is na de bestreden beslissingen, zodat verwerende partij er geen rekening mee kon houden, ongeacht wat het regeerakkoord hierover stelt. Het komt evenmin aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toe om zijn oordeel van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid, hetgeen verzoekster lijkt te vragen. Zoals reeds werd gesteld, is de Raad in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat de bestreden beslissingen steunen op onjuiste feitelijke gegevens of dat de gemachtigde van de minister op onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen. De bestreden beslissingen steunen op correcte, afdoende en ter zake dienende motieven. Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen en twintig oktober tweeduizend en acht door:

mevr. A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
-------------------	--

dhr. M. DENYS,	griffier.
----------------	-----------

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.